

Konuşulmayan

Demokan Atasoy

Güzelliğe...

“Hmmp... phh... mmpff... phhh...”

“N’oluyo, be?” aklıma gelen ilk düşünceydi.

“Ohh... oh... eveth... ohh...”

Yüzüm yastığa gömüldüğü için nefes alamıyordum. Arkamda birisi beni itekleyip dururken, gülle gibi olmuş başımı, elimden geldiğince yana çevirdim. En ufak kıpırdama bile beynimde zonklayıp bütün vücuduma yayılan bir sancıya yol açıyordu. Arkamdakiyse hiç umursamadan, vücudumu zorbaca sarsıp duruyordu.

“Bi dursana pezevenk!” demek istedim ama dudaklarım kurumuş, birbirine yapışmıştı. Bir şey söylemeyi düşünmek bile acı veriyordu. Sustum. Gözlerimi açmaya çalışmadan önce nevresimdeki kendi kokularımı tanıdım. Evde olmalıydım. Güçlkle tek gözümü yarım açtım. Evet, yatağımdaydım.

“İhh... ohh... mnnde... ihh...”

Arkamdaki beni itıştirmeyi sürdürürken günün parlaklığında yanan tek gözümü odaklamaya çalıştım. Zorlukla ve kafamın çatlarcasına ağrmasına aldırmaksızın yatağın yanındaki dev aynaya baktım.

“Evet ya! Ohh... ohh...”

Aynadaki manzara sanki başka bir yerde, başka birilerinin başına gelen bir olay gibi göründü gözüme. Sanki kendi yatak odamdaki aynaya değil de yeni renkli televizyonumda, videoya koyduğum filmde bir sahneye

bakıyordum. Bir gece önce neler yaptığımı, eve nasıl döndüğümü ya da arkamda durmadan beni itekleyen herifin kim olduğunu bile bilmiyordum. O sırada algıladım ki herif beni yalnızca iteklemiyordu. Gerçekten iri yapılı, vücudu boğazına dek kıllarla kaplı herif iki eliyle kavradığı kalçamı kaldırmış, bütün bedeniyle yüklenerek, hoyratça içime giriyordu. Vücutlarımızın her çarpışmasında kalçamın üzerinde bingil bingil titreyen, yeni yeni oluşmaya başlamış bira göbeğiyle üzerime çöreklenmiş garip bir hayvanı andırıyordu. Bense her biri bir diğerrinden daha çok sancıyan uzuvlarım ve patlayıp kulaklarımdan taşacakmışçasına zonklayan beynimden başka bir şey hissetmiyordum.

“Hrrhh... hrrrhhh... ihhhhh!”

Tek gözümle izlediğim sevişme sahnesi gittikçe zayıflayan sarsıntı ve minik titremelerin ardından sona erdi. Ancak iri kıyım herifçioğlu arkamdan kalkarken ellerinin kalçalarımda bıraktığı koca koca izleri gördüğümde ve dengemi sağlayamayıp yatağa yan devrildiğimde bütün bunların aslında benim başıma geldiğini anladım. Uyanmanın bu kadar acı verebileceğini hiç düşünmemiştim. Sırtüstü dönmeye çalıştığımda sanki yatağın altında bir insan mıkнатısı varmışçasına beni çarşafın kıvrımları arasına doğru çekmeye başladı. Nevresimle boğuşup minik hareketlerle kendimi döndürmeye çalışırken yarma da banyodan çıkmış, uzağımda bir yerlerde titreşen boğuk sesiyle bir şeyler söylüyordu. Umrumda değildi. Ben sırtüstü yatacaktım. Herif biraz daha homurdanıп çıktı. Aynı anda ben de yatakta dönmeyi becermiştim. İşitilmeyecek bir çıtırtıyla dudaklarımı araladım ve derin bir soluk aldım. Sıcak ve kuruydu soluk, rahatlatmak yerine sanki gırtlak çeperimi daraltıyordu. Ağzıma gece kum doldurulmuş gibi hissediyordum. Ayık olmak her gün daha çok acı verir olmuştu.

Dünü hatırladığımdan değil ya, neyse! Göğüslerim sızım sızım sızlıyordu, elimi attığımda göğüs altından tel destekli, yeni tasarlanmış büstiyerimin hâlâ üzerimde olduğunu fark ettim. Harbiden, bu sikik hâle nasıl düşmüştüm?

“Zrrr... zrrr... zrrr...”

“İşte şimdi beynim patlayacak” diye düşündüm. “Tam şimdi.”

“Zrrr... zrrr... zrrr...”

Kuru ve sancılı sabahta gözlerimden yaşlar gelirken başucumdaki kargaşanın arasından telefonu buldum.

“Zrrr... zr... trak...”

“Mmloo! Köh... köh, köh!”

“Aloo, ay sen hâlâ uyuyo musun? Yaa, kızım sen...”

“Öhhööö... öhhö...”

Öksürmekten nefes alamıyordum ki. Telefondaki ablamdı. Ahizeyi kulağımdan uzaklaştırdım, komodinin üzerine özensizce fırlatılmış mini eteğimin yanına bıraktım. Ağır hareketlerle ayaklarımı yatağın yanından sarkıtırken, bir elim de çekmeceleri karıştırıp bir sigarayla kibrit buldu.

“Cırcırcırcır... cırcırcır...”

Ses ahizeden anlaşılmaz cızırtılar çıkartıyordu. Sigarayı yakıp derin bir soluk aldım.

“Ohh!”

Duman sanki ciğerlerime değil de kafama dolmuştu. Öksürük kesildi. Ahizeyi tekrar kulağıma yaklaştırdım ama dayamadım, ablamın cırıltısı sabahın bu saati için çok fazlaydı.

“...babama da dedim zaten, ‘Kâmil’in işler iyi gidiyor alalım yanımıza bi iş öğrensın. Mankenlik bir yere kadar. Hem podyuma da çıkmıyor artık’ dedim... Aloo, şş aloo bak kime diyorum, Hande... beni dinliyo musun sen?”

Bir derin nefes daha...

“Ohhh! Hı hı, evet abla.”

“Ee?”

“Eee?”

“Ya var ya sen insanı çileden çıkarırsın. Hâlâ ‘ee...’ diyo! Ooof of... Diyorum ben senden adam olmaz diye...”

“Hı hı. Sedaa, aloo, Seda...”

“Alo, ne?”

“Sen beni niye aradın sabah sabah?”

“Bak hâlâ sabah diyo! Hande sen var ya sen... Off! Neyse, evet ben alışverişe çıkıyorum Eda’ya forma, çanta manta alıcaz. Ay sonunda başlıyor okula. ‘Teyzen de gelir dedim, o seçer sana. Senin forman herkesinkinden güzel olur’ dedim. ‘Arkadaşlarım da gelsin’ deyip heyecanlandı, arıycak şimdi. Nevin felan çatlar. Geçen dedim ki...”

“Ablaa! Alo!”

“Ay! Efendim! Ne?”

“Gelemem ben. Bu gece podyumum var... Biliyosun ilk olucak, yıllardır. Hazırlancam. Saat kaç?”

“Çıt! Dımmıt...”

“Aloo! Alo abla? Siktir ya!”

Yüzüme kapattı. Bu da kocası olacak herifin elinden üç kuruş para gördü, bir bok oldum sanıyor. Üniversiteyi benim paramla değil de pederin maaşıyla bitirdi sanki! Ezik karı, ne olacak.

Ablamla her konuşmanın ardından sinirlerim altüst oluyordu. Hep eleştiri, hep eleştiri. Bir kere de “Güzel kardeşim benim, felanca reklamda bak ne güzel çıkmışsın” yok! Yok, hayat tarzımı tasvip etmiyormuş da, yok para için de bir yere kadarmış da... Neyse, böyle bir günde bunlarla sinirlerimi bozamazdım. Bir de gece iyice hırpalandığımı yavaştan hissetmeye başladığım kıcıımı yataktan kaldırarak gücü bulsaydım. En azından bir şeyler hissediyor olmak harikaydı. Son zamanlarda hava

kararana ve birileri bana ilacımı getirene dek pek bir şey hissetmez olmuştum. O sıra gözüme yerdeki çakmak ilişti. Titreyen ellerimi sabit tutmaya çalışarak bir sigara daha yaktım.

“Çıt... çıt...” salladım ve üçüncü seferde yandı çakmak.

Derin derin soluklandım. Burun deliklerimden biri tıkanığından duman yalnızca tekinden çıkıyordu. Bunun komik görüldüğünü düşündüm ama gülmedim. Gülmek o kadar zordu ki! Oysa çocukken ne çok gülerdik. Kahkahalarım bizim sokakta çınlamaya başladı mı herkes kaynağının kim olduğunu bilirdi. Ablam olacak orospu da bilirdi başladım mı kendimi durduramadığımı, inadına güldürürdü. Gözümden yaşlar boşanır ama duramazdım. Çok komik olduğundan filan değil ha! Herhangi bir şeye gülmeye başladım mı bunu fırsat bilir, bilumum soytarılığa başladır. Yalandan yere düşmeler, ağzına su doldurup püskürtmeler. Ota boka gülerdim bir yerden sonra. Hele arkadaşları da yanındaysa, ayvayı yediğimin resmiydi. Çünkü kaçıp uzaklaşınca kendimi kontrol edebiliyordum, ama beni araya aldılar mı kaçabilene aşkol-sun. Yerlerde sürüne sürüne, nefesim tükenene dek güldürür, o hâlimle eğlenirlerdi. Benim de ne kadar şikâyetçi olduğum tartışılırdı tabii. O sıralarda kimsenin dikkatini çekmeyecek tombik bir kızdım. Ve en azından mahallede hakkımda konuşulmasını sağlayacak bir özelliğim vardı. Dalga geçiyor da olsalar arada benden bahsettiklerini bilmek iyi bir histi.

Orta ikiye geçtiğimde, bir yıl içinde çirkin ördek yavrusundan kuğuya döneceğimi ben dâhil hiç kimse tahmin edemezdi. Zaten ilk başlarda hiçbir şeyin farkına varamadım. Ben kendimi her zamanki küçük kız gibi hissediyor, öyle davranmaya devam ediyordum. Ama çevremdekilerin bana karşı tavırları yüz seksen derecelik bir

dönüşle hızla değişti. Bir kere tatil dönüşü, artık okulda erkekler dâhil herkesten daha uzun olduğum için sataşmalar bıçakla kesilir gibi son bulmuştu. İki yıldır beni görmezden gelenler, selam vermeye başlamış, öğlen benim masamda yemek için birbirleriyle itişir olmuştu. O günlerde neler olduğunu bir türlü kavrayamasam da hoşuma gitmediğini de söyleyemem. En önemli değişimse erkeklerin bana karşı tavırlarındaydı. Birlikte top oynadığım oğlanlar, beni oyuna aldıklarında artık topla pek ilgilenmiyorlardı. Ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Oyun futboldan çok güreşe dönmeye başlamıştı. Sevgi'yle tanışmasam hâlim ne olurdu bilmiyorum. Bir gün top yine ayağıma gelmiş ve bütün oğlanlar üzerime çöreklenmişti. Aralarından çıkmak istiyordum ama üzerimdekiler beni bir türlü bırakmıyordu. Hâlâ hırs yapmış bir çocuk gibi topu da kurtarmaya çalıştığımı düşünüyorum da! Neyse birden o güne dek işitmediğim küfürleri savurarak üzerimize gelen onu gördüm; Sevgi'yi.

“Ulan orospu çocukları, mıncıklaya mıncıklaya bitirmediniz lan kızı.”

Topladığı taşları yerden sektirip oğlanların bacaklarına atmaya başladığında ciddiyetini kavramışlardı. Ben ne olduğunu anlayamasam da çevremdekiler açılınca rahatladığımı da inkâr edemezdim.

“Siktirin gidin, lan!”

Okulun en dayı, delikanlı hatunu Sevgi dellendi mi yapabileceğin en iyi şeyin kaçmak olduğunu oğlanlar da biliyordu ve topuklayıp iki saniyede gözden kaybolmuşlardı. Ben soluk soluğa ve şaşkın bir hâlde ayağımda topla kalakalmıştım. Sevgi o sert bakışlarını bana çevirdiğinde birden ne yapacağımı şaşırdım. Ancak, yanıma gelip oğlanların gittiğinden emin olduğunda yüzüne yerleşen hüznünlü ama anlayışlı gülümsemeyi gördüğümde

gerçekte bir ablanın nasıl olması gerektiğini anlamaya başlamıştım. Benden bir sınıf büyük ve iri yapılı olmasına rağmen Sevgi'ye bile tepeden bakıyordum. Ama onun yanında her zaman kendimi o şişko küçük kız gibi hissettim. Bana her şeyi bütün açıklığıyla ve sabırla anlattı. Gerektiğinde beni kendi saflıklarımından korudu. Ortalıkta paytak ördek gibi dolaşan beni yavaş yavaş olduğum güzel kız gibi davranmaya yönlendirdi. Sonunda krizlere girmeden, benimle dalga geçmeyen, hatta birlikte gülebileceğim bir arkadaşım olmuştu. Şimdilerde nerelerdeydi ki Sevgi? Nostalji yapmaya neden başladığımı bile hatırlamazken yerdeki kırık aynadan yansıyan ışık gözümü alıp beni bugüne getirdi. "İşte!" diye düşündüm, "İşte." Aynanın üstünde dün gecedan kalanlar beni ayağa kaldırırdı. Beyazı görünce, titreyip küçük kramplarla kasılan bacaklarıma aldırmaksızın aynaya doğru bir iki adım atmayı becerdim. Ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Bir elimle aynayı özenle kaldırırken diğer elimin orta parmağını yalayıp bir güzel ıslattım. Bir miligramı bile ziyan edemezdim. Islak parmak ucumu aynanın üzerinde gezdirip tozu topladım. Parmağım dişlerimin üzerinde bildik bir rahatlıkla gezinirken kendimi çok daha iyi hissetmeye başlamıştım bile. Parlak gün ışığı gözlerimi alırken aynadaki yansıyamla tekrar karşılaştığımda bir an için o şaşkın küçük kızla göz göze geldiğimi düşündüm. Ama yalnızca anlamsız bir an içindi ve geçti. Oysa aynada birbirine bakan dizlerinin üzerine çökmüş, kırk numaralık koca ayaklarını iki yana açmış, dün gecedan kalan makyajı yüzüne yayılıp göz yanılmasına neden olan gölgeler bırakan, üstünde buruşuk bir büstiyerden başka bir şey olmayan ve yatak odamın zemininde yerdeki kırık ayna parçalarının üzerindeki kokaini yalamaya çalışan kadını tanıyıp tanımadığımdan ya da artık onu tanımak istediğimden, o kadar da emin değildim.

2

“Hadi amaa!”

Bir süredir yalnız başımayken kendi kendimle konuşmayı huy edinmiştim. Kokainin tadı bile içimi kıpırdatmaya yetmişti. Aslında o kadar da kötü değildim. Bir banyo ve bomba gibi olurdum. Kendimi biraz zorlanarak da olsa ayağa kaldırmayı becerdim.

“Aynanın önünde sırık gibi sallanmayı kes!”

Bu sinirli çılgık benden mi çıkmıştı? Harbiden kontrolümü kaybediyordum. Derin bir nefes...

“Ohhh! Negatif düşünceler dışarı...”

Mırıldanarak, sallana sallana banyonun yolunu tuttum.

“... pozitif düşünceler içeri.”

Bugün iyi geçecekti. Geçmek zorundaydı. En azından Rezzan Abla öyle diyordu.

“Ablacım, bak... kaç sene olmuş? İki. Ee, iki senede biz ne yapmışız? Yirmi üç foto, altı reklam ve kimsenin izlemediği iki video filmi.”

“Rezzan Abla yaa, öyle deme ama yaa!”

“Güzel Ablam, öyle deme böyle deme bak bu hâle düştük. Eğri oturalım doğru konuşalım. İkimiz de gençleşmiyoruz.”

“Yaa!”

“Yaası maası buraya kadar. Bu teklifi alacan. O pod-yuma çıkacan. Tüysüz amda dil kaydıracan!”

“Phh! N’apcam n’apcaam? İhhhhiii... hıı, hıı, ihihihiii”

“Anırma ablacım, anırma! Bak sana kaç kere dedim. Bi duyan olacak, aa.”

“İhhii... hih... Ayol Rezzan Abla, âlemsin haa! Senin şu lafların yok mu? Sen de güldürme o zaman alla allaa!”

“Gülüyorsunuz ağlanacak hâline. Ne diyorum sana, bak hâlâ anıyo! Bu podyumda herifleri kendine hayran bırakcan, bildiğin bütün numaraları çekicen, çaktırmadan salcan memeyi ortaya, anıyo musun? Ya yeniden doğcaz senne, ya batcaz tümünden o gece.”

Soğuk suyu basınca kafamdan aşağı, bütün düşünceler kaçıışverdi sağa sola. Soğuk duş gibisi yoktur insanı ayaklandırmak için. Tabii iki nefes beyaz hariç! Az önceki herifin kalçalarımından kavradığı yerler hafiften sararmaya başlamıştı bile. “Umarım derin yırtmaçlı bir şeyler yoktur bu geceki koleksiyonda” diye düşündüm. En kötüsü basarız fondöteni kıcımıza o ayrı. Arada Rezzan Abla’ya hak vermiyor da değildim. Bir süredir kimseler çalmaz olmuştu kapımı. O parti bu kokteyl derken aradan iki yıl geçtiğini o demese harbiden fark etmezdim. Sabunu akıtırken şöyle bir elledim kendimi.

“İkimiz de gençleşmiyoruz!” diye tekrar edip duruyordu Rezzan Abla zihnimde. Bacaklar, kalça filan on numaraydı halen ama cidden, soğuk suyu yemelerine rağmen, memeler eskisi gibi dikilmiyordu artık.

“Off!”

Musluğu çevirdim ve kötü düşünceleri de kesiverdim suyla beraber. Ancak o zaman işittim çalan telefonu.

“Rr... zırrr...”

Üstüme bir şey almadan kaya salına fırladım banyodan.

“Zırrr...”

“Ay! Aloo”

“Kalktı mı ablasının güzeli bakiim.”

“Kalktım Rezzan Ablam kalktım.”

“Oh oh! Güzelim benim. Ee, Hande kız, nası kalktın bari?”

“Nası yani, iyiyim Ablam.”

“Morluk şişlik, bişey yok yani dii mi ablasının kuzu-su, ha?”

“Ay! Abla yaa, ne fenasın.”

Çaktırmadan gözüm aynaya kaydı ya! Bu önemli günde ne morluğu... Kıçımdaykileri de kim görecekti sonbahar koleksiyonunda.

“Kız orospu, bak doğru söyle. Dün çıktığın ayıyı görmedim mi sanıyorsun?”

“Ay, yok morluk felan aa. Rezzan Abla iyiyim dedim ya... aa! Kimdi harbiden o yarma ya?”

“Bırak şimdi yarmayı. Bir saate gönderiyorum otomobilini. Hazır ol!”

“Tamamdır Ablam.”

“Şş, Hande!”

“Ne var?”

“Sonra yiyeceğin boklara karışmam ama akşama kadar dayan, temiz kal.”

“...”

“Handee! Aloo, sana diyorum, anlaşıldı mı?”

“Ay! Tamam Abla ne bağırıyorsun allaa alaa”

“Çıt! Dıııt...”

“Siktir yaa! Annem sanki.”

Açık balkon kapısından giren serin rüzgâr üzerimdeki damlaların çevresinde dolanırken, bir ürperti aldı bütün bedenimi. Ama giymedim üstümü. Kafamın bulanmasını, vücudumun yavaş yavaş tekrardan sancımaya başladığını unutturuyordu soğuk. Tartıldım; altmış dokuz. Mükemmel. 1,86 boya bundan iyisi Şam’da kayısı. Mutfakta portakalla greyfurt sıkıp içtim, kahvaltı namına. Annemin her sabah zorla yedirdiği kahvaltılar aklıma gelince midem kalktı.

“Kahvaltı günün en önemli öğünüdür” derdi annem

her sabah sıkılmadan, tekrar tekrar. Tereyağ, bal, peynir ve zeytin asla eksik olmazdı kahvaltı soframızdan. Bazen akşamları da kahvaltı etmek zorunda kalsak bile, sofraya hep tam olurdu. Tabii peyniri asla yemedim. Anneme karşı tek sofraya zaferim de budur sanırım. Kavga dövüş kusa çıkara, yırttım peynirden. Sonunda vazgeçti annem ama onun yerine yağa dayandı tabii! Her sabah üç dilim kırmış ekmek yemeden evden canını dışarı atmak ne mümkün. Ağzıma yüzüme tokadı basa basa son lokmaya dek yedirirdi annem ekmekleri. İlkokul bitene dek öğlen yemeklerim de kontrol altındaydı. Öğretmenim aynı zamanda annemin en yakın arkadaşı olduğundan, evdeki zulüm okulda da devam ederdi. Her öğlen öğretmenler odasına çekilir evde hazırlanmış yemekler gırtlığıma dizilip de yutuluncaya dek oradan çıkamazdım. Özellikle babam sarmasına bayıldığından durmadan sarar dururdu dolmaları Mevhibe Hanım. Yaprak üstüne yaprak, bir öğlen ve bir öğlen daha. Düşünüyorum da yıllardır sarma yemedim. Greyfurt-portakalımdan son yudumu alıp yatak odasına döndüm. Güneş gözümü almaya devam ediyordu, jaluzileri kapattım.

“Ohh. Şöyle iki dakika bi uzaniim...”

“Daaat! Daaat! Daaat!”

“N’oluyo yaa?”

Uyuyakalmıştım tabii. Artık nereye geç kalmıyordum ki? Şoför, Rezzan Abla’yı arayıp üzerime salmadan ayaklanarak sırtıma bir şeyler geçirip kapıya çıkmak için en fazla iki dakikam vardı ama kendimi yataktan kazıyamıyordum bir türlü. Bir-iki denedim olmadı. Başım ilk uyanmıştımdakinden daha fena ağrıyordu. Bir tarafım, “Siktir et podyumu, Hande Sadır’sın kızım sen, yaşlanmak neymiş. Uyu gitsin” diyordu. Diğer yanımsa bu katlanılmaz hayatı en azından zengin sürdürmek için ayaklanmam

gerektiğini biliyordu. Elim istemsizce zulaya gitti. Boy-numu zorla dikleştirip ilk nefesi çektikten sonra Rezzan Abla'nın ağza alınmayacak küfürler savuran hayali, hızla soldu. İkinci nefesin ardındansa dolap kapağını açmış, eşofmanı üzerime geçirmekteydim. Koko da eskisi gibi gelmiyordu artık. Şimdilerde, ilk iki-üç fırt kalbimi bile hızlandırmıyor, yalnızca ayağa kaldırıyordu beni. Sokağa fırladığımda otomobilin ön koltuğunu boş görünce başımdan kaynar sular indi.

“Siktir, yaa!” derken, karşıdaki bakkaldan elinde bir paket Samsun’la çıkan Mahmut’u görünce sakinledim. Mahmut aramamıştır Rezzan Abla’yı... Aramamıştır, aramamıştır...